BIGAMUL

de Valentin Neacşu

Actualul meu nume este Walter Steinwood, dar spuneți-mi Walt. Am fost condamnat pentru bigamie şi încarcerat, dar am reuşit să evadez. Acum sunt un fugar disimulat sub o identitate, alta decât cea reală. Mă consider absolut nevinovat, dar sunt în schimb foarte sigur de un lucru. Soția mea este în măsură să se dedubleze…

…Am să încep povestea cu una din primele noastre nopți de dragoste în care soția mea a avut fantezia, comună ar spune unii, de a mă lega la ochi. După ce ne-am iubit, am țâşnit buimaci în bucătărie, încercând să facem un ceai. Foarte neinspirat, am întrebat-o dacă este cumva supărată că mi-am dat jos eşarfa pe care ea mi-o legase la ochi cu puțin timp în urmă.

— Trebuia s-o dau jos, am bănuit că jocul s-a terminat.

— De ce-mi spui mie! A fost decizia şi probabil plăcerea ta să porți eşarfa aceea.

— Desigur…

— A fost decizia ta s-o faci legat la ochi!

— Da…

— Şi… n-ai văzut nimic în tot timpul ăsta?

— Nimic, nimic, am răspuns eu amuzat.

— Şi… de unde ştii că eu am fost cea cu care ai făcut-o? Doar n-ai văzut nimic…

— Asta e bună şi chiar îmi place. Trebuie consemnat undeva.

— Eşti în stare să mă înşeli cu o nonşalanță nemaivăzută… Doar legându-ți o eşarfă la ochi. Am să te pedepsesc pentru asta!

S-a întors cu spatele la mine, şi-a turnat ceai în cană şi a dispărut la loc în dormitor.

N-am bănuit, cum de altfel nimeni n-ar fi făcut-o în locul meu, că acesta ar fi primul semn al pierzaniei mele. O vreme, viața a decurs normal sau cel puțin eu nu am fost în stare să reperez alte asemenea evenimente. Îmi îndrăgisem soția grozav şi profitam de vremurile bune. Oraşul era calm, iar serile deosebite. Parcă şi cinematografele proiectau în acea perioadă cele mai bune filme făcute vreodată, iar restaurantele aveau aerul unei nesfârşite veri târzii. Dacă uneori plecam în direcții opuse sub diverse motive, la întoarcere ea îmi mărturisea că o emoționase gândul revederii. Bine, lucrul ăsta parcă nu l-aş fi crezut, dar îmi plăcea să mi se spună. Şi nu uita să mă avertizeze că-mi risc foarte amarnic pielea, în cazul în care aş fi încercat s-o înşel. Nici asta n-o prea credeam şi iată! Cred că era atât de preocupată de tema infidelității, încât se temea chiar de ea însăşi. Ca să nu riscăm absolut nimic ar fi fost poate mai bine să ne abținem chiar unul față de celălalt. Cu

timpul devenise într-atât de obsedată, încât aveam senzația că începe să ia în serios varianta abstinenței.

Cu toate astea, într-una din seri m-a convins că este momentul să ieşim în oraş şi ne aflam la restaurant, când am avut sentimentul, din felul în care îmi vorbea şi după gesturile pe care le făcea, că în sfârşit mă doreşte. Băuse puțin mai mult şi dintr-o dată s-a oprit din povestea fără sfârşit pe care cu atâta plăcere mi-o deşirase şi la care nu fusesem absolut deloc atent. A spus că merge până la toaletă, s-a ridicat foarte anevoios şi s-a îndepărtat cu paşi nesiguri către locul în care se afla toaleta. La jumătatea drumului s-a întors şi descriind un zâmbet inimaginabil de larg, şi-a înhățat poşeta şi a pornit în sfârşit hotărâtă către locul în care dorea să ajungă…

E-adevărat că şi eu eram puțin ciupit şi, cuprins de gândul nopții care ne-aştepta, mi-am lăsat trupul să alunece cât mai confortabil în fotoliu. Timpul trecea, iar mintea începuse să-mi rătăcească în locuri negândite…

Telefonul portabil a fost cel care m-a smuls din visare. Am bâjbâit după el prin buzunare şi am ridicat…

— Alo!…

— Alo, pe unde eşti? (Era chiar soția mea.) E foarte târziu, am sperat că vei fi acasă până la ora asta! Mă îngrijorezi!

— Păi… cât e ceasul?…

— E unsprezece şi jumătate!

— Dar… tu nu eşti la baie?

— De unde ştii că sunt la baie?… Ai ajuns deja acasă? Da, sunt la baie. Sunt gata în cinci minute. Pe unde ai umblat? Lasă că vorbim. pa!

— Stai că n-am ajuns încă… A închis!

O sun eu de data aceasta…

— Alo!

— Alo, ce faci, mă suni din casă? Lasă că vorbim imediat, sunt gata în cinci minute! Nu-ți mai consuma creditul, ce naiba!

— Stai, stai… că nu sunt acasă… încă! De-aceea te-am reapelat! Ajung… în trei sferturi de oră!

— În trei sferturi de oră! Aşa târziu! Ia şi tu un taxi! Pe unde eşti?

— Încerc să ajung într-o jumătate de oră, bine?

— Ai face bine! Pa!

— Pa…

Am rămas pur şi simplu… Dumneavoastră ce-ați face într-o asemenea situație? Eram blocat şi simțeam că nu mă pot ridica din locul în care eram aşezat. Am reuşit să fac un semn chelnerului…

— Spuneți-mi vă rog, în tot timpul ăsta am fost singur la masă?

— Doriți să achitați? m-a întrebat el înțelegător.

— Aş… dori , da…

— O clipă. Zece euro!

M-am ridicat, puțin înviorat de chestiunea notei de plată, şi primul gând a fost să merg la toaleta femeilor şi să scotocesc puțin prin cabine. Altfel riscam să-mi bat un cui în cap. Am pătruns acolo foarte pornit şi am deschis cu furie trei uşi îndărătul cărora se aflau, aşa cum era şi firesc, vasele de toaletă în aşteptarea clientelor restaurantului. A patra uşă era blocată şi cineva a dat din spatele ei un țipăt legitim.

Treaba nu era clară. Am pornit furios spre casă, sigur că măcar acolo voi găsi cel puțin pe una dintre soțiile mele. Dar siguranța asta era de o clipă şi nu mai avea nimic de-a face cu logica…

N-am să vă relataz cearta pe care automat am fost nevoit să o suport acasă şi probabil că nici nu v-ar face plăcere. Singurul lucru notabil în toata această poveste este foarte scurtul ei monolog de pasăre rănită, încropit cu greu după tăcerea de plumb care a urmat certei, când deja ne aflam în pat unul lângă altul, unul cu spatele la celălalt.

— Ştiu că mă înşeli… Crezi că nu ştiu că mă înşeli?…

Disconfortul de câteva zile pe care am fost nevoiți să-l suportăm după gâlceavă a fost accentuat şi de o situație nouă, cu care până atunci nu avuseserăm de-a face…

Cu ceva timp în urmă, la sugestia imperativă a soției mele, am făcut un credit de casă, iar banca ne-a oferit un avans de patru luni pentru plata primei rate. Noi am cumpărat pe loc apartamentul în care până atunci stătusem cu chirie şi iată că sosise momentul să plătim. Eu eram freelancer, dar soția mea lucra la Teatrul de Stat, iar banca a făcut de îndată creditul pe numele ei, căci deşi venitul ei lunar era mai mic decât al meu, acesta era unul fix. Într-un fel, mărturisesc că decizia băncii mi s-a părut una corectă şi potrivită conjuncturii, în care ea fusese cea cu ideea împrumutului. E drept că ei nu i s-a părut cinstit din partea hazardului, dar, de față cu funcționarul băncii şi cu toti ceilalți pacienți aflați la coadă în acelaşi scop, s-a mulțumit să-mi facă o figură dezgustată şi a semnat. Acum venise clipa primei plăți şi trebuia să găsim sub orice formă banii necesari. Suma în cauză era de peste trei ori mai mare decât cea cu care obişnuiam să achităm chiria. A fost cazul să ne certăm iarăşi şi nu ne-a fost deloc greu după exercițiul din ajun…

După un an de chin cu plata ratei la bancă, pentru o casă a cărei valoare scăzuse pe piață cu o treime şi nu dădea semne să mai urce, soția mea a lăsat armele jos şi a încercat să caute alinare la cel pe care îl făcuse părtaş la o asemenea păcăleală.

— Nu mai suport gândul ratei ăsteia la bancă! De câte ori îmi vine în minte, şi-mi vine de o sută de ori pe zi, mi se face rău! Mi se face rău şi merg să vomit. Colegii mei îmi spun că am slăbit…

Eu am dat din umeri…

— Cum găseşti chestia asta, că preţul casei noastre e acum aproape la jumătate decât cel pe care l-am plătit?

— Nu ştiu, nu înţeleg piaţa... Eu nu sunt economist...

— Dar de ce n-a spus nimeni că se poate întâmpla şi aşa ceva?

— Păi eu ţi-am spus de-atunci că preţul real al acestui apartament e la mai puţin de jumătate decât cel pe care îl cerea proprietarul anul trecut. Uită-te şi tu la cartierul în care locuim, la felul în care arată exteriorul imobilului, la vecinii noştri...

— Bine, dar toate apartamentele din bloc şi din tot cartierul costau anul trecut cam tot atât cât şi-al nostru!...

— Păi... şi acum e aceeaşi situaţie. Dar preţul pe apartament în cartierele periferice scade pentru că se îndreaptă piaţa... Nu vezi că locuinţele aflate în proximitatea Marii Pieţe se vând la acelaşi preţ ca şi anul trecut? Acela e preţul lor real... Ce altceva vrei să-ţi mai spun?

Ea a făcut o ultimă încercare:

— Şi ce s-ar putea face ca preţul să crească din nou?

— De ce te preocupă lucru ăsta? Doar nu ai nimic de vândut! Tu ai de cumpărat! Până la optzeci de ani o să tot cumperi! E bine să speri că preţurile vor coborî, ca să mai poţi face şi alte achiziţii! Sau tu cumperi doar atunci când preţurile sunt la maximum?

— Nu eşti deloc amuzant... dacă asta ai încercat! mi-a strigat.

Am părăsit livingul şi am mers la bucătărie. M-am aşezat pe un taburet şi mi-am luat capul în mâini! Mărturisesc că singurul lucru care mă putea salva din situaţia asta era un divorţ. Altă soluţie nu vedeam. Proiectele mele personale şi de afaceri erau suspendate pe toată durata plăţii acestei datorii. Dar cum, când ea n-ar fi avut niciun interes să se despartă de mine în situaţia dată?... Cu toate astea, o rănisem destul de tare adineauri şi lucrul acesta îi putea da un impuls serios să mă lase naibii. Dacă doream divorţul cu orice preţ, aveam ca soluţie s-o ţin tot aşa. Apoi m-a străfulgerat un gând negândit. Dacă ar vrea să mă pedepsească cu adevărat, s-ar putea sinucide şi-atunci aş putea moşteni în pace o datorie de neplătit şi o viaţă plină de remuşcări, de lipsuri şi de vise spulberate.

Şi totuşi, mă înşelam... La mai puţin de o săptămână, ea a fost cea care a venit la mine cu o propunere de nerefuzat. Tatăl ei încheiase un contract foarte avantajos în industria lemnului şi promitea s-o ajute cu plata ratei lunare la bancă. Acestea fiind noile date ale problemei, noi doi vom putea trăi în locuinţe diferite fără să fie pusă problema despărţirii şi astfel să ne putem administra singuri energiile şi fondurile. În plus, ea credea că aceasta ar putea însemna pentru noi un nou început. Trebuia, deci, să mă mut. Dar nici asta nu era o problemă, căci o prietenă de-a ei dorea să-şi închirieze locuinţa şi ar fi preferat bineînţeles, un cunoscut. Perfect! Iată că exista în sfârşit un Dumnezeu numai al nostru. Dincolo de toate, soţia mea îmi plăcea şi ăsta fusese motivul pentru care o şi cerusem în căsătorie, iar

fericitul eveniment avea înainte de toate darul de a putea restaura ceea ce fusese odată iubirea noastră.

Zis şi făcut! Lucrurile au evoluat aşa cum anticipasem. Eu aveam o nouă reşedinţă unde îmi ţineam lucrurile, dar stăteam mai mult pe la ea. Aveam cheia locuinţei ei şi puteam intra acolo oricând doream, chiar şi în lipsa ei, iar pentru cei care n-au trăit aşa ceva trebuie spus că merită să încerce. E ceea ce se poate numi un nou început în adevăratul sens al cuvântului. În plus, apartamentul meu era destul de apropiat de casa ei, ceea ce constituia un element foarte important. Mai către centrul oraşului, acesta se afla în drumul ei spre casă la întoarcerea de la lucru şi puteam s-o invit aproape în fiecare seară la o cina gătită de mine. După masă, ea fuma o ţigară relaxantă, în vreme ce eu strângeam totul şi mă găteam s-o petrec până la intrarea în imobilul ei. Odată ajunşi acolo, aproape de fiecare dată, ea mă invita înăuntru şi dacă lucrurile păreau în regulă, rămâneam peste noapte. Cred că îi convenea foarte tare ca cineva să-i acompanieze somnul, chiar dacă acum avea o locuinţă numai a ei. Iată ce variantă pentru o poveste de dragoste fără sfârşit.

A mai trecut un an şi jumătate. Eu lucram de obicei la trucurile mele chiar acasă, dar prinsesem un contract cu posibilităţi de neimpozitare. În zilele acelea lipsisem din oraş, fiind plecat la o perfecţionare tehnică într-o fabrică fantomă, care funcţiona într-un spaţiu săpat în stâncă…

N-am putut vorbi deloc cu soţia mea aproape o săptămână, iar la întoarcere, fiind pus pe lucru, am omis să o sun. Se face că a doua zi, spre seară, m-am pomenit cu ea la uşă într-o stare de mare nelinişte. Mi-a spus că este însărcinată şi că ar trebui să ne căsătorim!

Am fost de două ori şocat şi n-am ştiut ce să-i răspund. După ce mi-am revenit puţin, am reuşit să-i îngaim:

— Dar noi suntem … ca şi căsătoriţi!…

— Exact dragă… deci n-ar fi deloc o problemă să facem cum spun eu!……

Am gătit ceva, i-am oferit o cafea, ea şi-a aprins o ţigară iar eu abia m-am abţinut să-i reproşez că fumatul dăunează… foarte grav… mă rog, ştiţi dumneavoastră… Şi chiar acest amănunt m-a dus fulgerător şi pentru o secundă cu gândul la varianta sumbră a întreruperii sarcinii. Dacă are în vedere şi această variantă? Dacă s-ar gândi serios să nască ar trebui să se oprească din fumat!!!

Am petrecut-o până la ieşire, n-a vrut să o sărut aşa cum obişnuiam de fiecare dată şi iată-mă singur şi pe gânduri, ţesând ecuaţii şi potrivind situaţii. După ore şi ore de frământări am hotărât, lucru foarte amuzant, de unul singur că e musai să ne căsătorim, fie şi pentru a doua oară dacă îmi doream acel copil, iar Dumnezeu mi-e martor că mi-l doream.

Zilele următoare, ea n-a fost de găsit la telefon şi nici nu era în oraş, căci intram în casă la ea aşteptând inutil la ore la care tramvaiele încep să circule. Pe părinţii ei nu doream să-i informez cu privire la o asemenea situaţie, căci ştiam că dispariţia ei este legată de tema sarcinii.

Se spune că în situațiile în care nu ai absolut niciun control asupra faptelor ulterioare cum ar fi de pildă cazul investițiilor pe bursă sau cel al căsniciilor cum este aceasta, cel mai sănătos este să aştepți. Oricât de mult. Ceea ce duce pe om la pierzanie este neliniştea de a întreprinde ceva atunci când chiar nu e cazul. Ca să mă calmez, am încercat să urzesc un plan prin care dom'le, atunci când eu şi soția mea ne vom recăsători, aşa cum chiar ea ceruse, să nu se ivească, zău, problema căsătoriei anterioare care nu suportase încă un divorț. Cum situația era într-atât de încâlcită că singur nu ştiam cum voi putea ieşi din ea, m-am gândit că o intervenție a autorităților ar fi legitimă şi oportună, mai ales că sunt plătite din banii noştrii. Am socotit că cel mai bine ar fi să mă autodenunț la poliție pentru bigamie, lucru absurd dar care putea să conducă printre altele la desființarea primei legături legale dintre mine şi soția mea…

Îmi amintesc că era atât de devreme când am ajuns în fața sediului poliției, că a trebuit să aştept muncit de gânduri. De îndată ce am reuşit să pătrund în clădire, să iau legătura cu un funcționar şi să fac denunțul, am aflat că mai exista un denunț pe numele meu, făcut chiar de soția mea, în ajun. Pentru ei era mai mult decât suficient şi m-au oprit. Cum bine ați aflat, am reuşit să evadez şi să-mi iau altă identitate. Nu mai ştiu nimic de soția mea şi uneori mă cuprinde un dor sfâşietor! Îmi apare în vis, o îmbrățişez şi imediat mă trezesc. Am reuşit să mă stabilesc la țărmul mării, acolo unde nu se plătesc impozite şi unde nimeni nu întreabă de tine. Cândva, demult, venisem cu ea aici şi mersesem împreună la braț de-a lungul falezelor. Marea era agitată şi făcea un zgomot că nu-i puteam auzi nimicurile pe care mi le tot îndruga. Dar eram fericit că ea era fericită!